

နေသန်းခါ

သေသောသူသည် သုသာန်သို့

သက်သက်သာသာသွားသည့်

"သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သက်သက်သာသာ သွားသည်
"

"သွန်း ... နင် ဒီနေ့ည ဂျူတီဆင်းရမှာ နော်"

နပ်စ်မဝတ်စုံလေး ဝတ်ပြီး ဆေးကောင်တာနား လမ်းလျှောက်လာ
သည့် သွန်းအား ကောင်တာတွင် ရှိနေသည့် အသက်သုံးဆယ် ကျော်ခန့်
ရှိ အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ"

နုတ်ကလည်း ဖြေ၊ ခေါင်းကလည်း ညိတ်ရင်း သွန်းတစ်ယောက်
ဆေးရုံ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။ သွန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ
သည့် ဆေးရုံကြီးသည် နှစ်ထပ်ဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ရွာနီးစပ်ချုပ်မှာ
ဖွင့်ထားပြီး ဆေးရုံလာ လူနာများအား စေတနာ ရှေ့ထားလျက် အဖိုးအ
ခငွေ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ကောက်ယူသည့် အတွက် ရွာသူရွာသားများ
၏ အားကိုး နားနေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ။

တချို့ တချို့သော ငွေကြေးမတတ်နိုင် သူများအား ဆေးရုံအုပ်ကြီး
က အခမဲ့ပင် ကုသခွင့် ပေးထားသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ ၏ မေတ္တာရိပ်
အား ရရှိနေသော နေရာဟု ဆိုလျှင် မှားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဆေးရုံ
အားကြည့်လျှင် ဆရာဝန်များ နှင့် နပ်စ်များ ၏ အပြုံးများ သာ ဖုံးလွှမ်း
နေသည်။ ။ ထိုသို့သော နေရာတွင် တာဝန်ကျသည် အား သွန်းတစ်ယောက်

က် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံး။

ဆေးရုံကြီးတွင် အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်း၊ လူနာဆောင်၊ မွေးနေဆောင်၊ ထမင်းစားဆောင်၊ ဆေးများ ထားသည့် အဆောင်နှင့် ဆေးပေးဆေးယူ ကုသဆောင် ဟူ၍ ခွဲခြားထားသည်။ အောက်ထပ်တွင် မူ ဆေးကောင် တာ တစ်ခု ထားရှိ သည် ။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်များ နှင့် ဆရာမသည် သိပ်များများ စားစားမရှိ။ လူနာများ လည်း သိပ်မရှိသောကြောင့် ညဆိုင်း ရောက်လျှင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ နပ်စ်မ တစ်ယောက်နှင့် လုံခြုံရေး တစ်ယောက်သာ အလှည့်ကျ ထားရှိသည်။ ။

သည် နေ့တော့ဖြင့် သွန်းတစ်ယောက် ညဆိုင်း ဂျူတီကျသည်။ ။ အပေါ်ထပ် တက်လာရင်း လူနာများအား နှုတ်ဆက် စကားပြောကာ အခြေအနေကို မေးမြန်းရင်း စာအုပ်ထဲတွင် မှတ်နေသည်။ ။ ထို့နောက် မနက်ပိုင်းကမှ ရောက်လာသည့် နှလုံးရောဂါသည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ အဆိုပါ အမျိုးသမီးကြီးက အိပ်ပျော်နေသည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကနေပဲ အကဲခတ် ကြည့်ရင်း မနက်က အသည်းအသန် ဖြစ်၍ ရောက်လာသည် နှင့် မတူတော့ပဲ သက်သာသည့်ပုံ ရသည် ဟု တွေးရင်း ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... ဘာလိုလိုနဲ့ ညနေငါးနာရီတောင် ထိုးတော့မှာ ပဲ" ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာသည်။ ။ ထိုအချိန် ဆေးပေး ကောင်တာမှ အမျိုးသမီးကို ဂျူတီထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ ။ သွန်းကောင်တာထဲ ဝင်ပြီး ဆေးပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးသည်။ ။ ထို့နောက် လိုအပ်သည့် ဆေးအမည်များကို စာအုပ်ထဲ ရေးချနေသည်။ ။

"သွန်းရေ ... ဆရာမ ပြန်တော့မယ်"

အစောက အမျိုးသမီးက လာရောက် နှုတ်ဆက်သည် ။ သွန်းလည်း
စာရေးနေရာမှ

"ဟုတ်ဆရာမ ... သတိထားပြန်နော်။ မင်္ဂလာ ညချမ်းလေးပါရှင်"

"ညချမ်းလေးပါ သွန်းရေ"

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသောအခါ ဆေးတစ်ဘူး ယူလိုက်ပြီး ဆေးနာ
မည်ကို စာရွက်ပေါ် ရေးချလိုက်သည် ။ သွန်း အောက်ထပ် ဆေးပေး
ကောင်တာတွင် ထိုင်ရင်း အလုပ်များ ပြီးသွားသောအခါ အပျင်းပြေဖတ်
ရန် ယူလာသည့် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလိုက်သည် ။ ညဆိုင်း တာဝန်ကျ
သည့် ဆရာဝန်ကတော့ ဆရာဝန်များ အတွက် ဆောက်ပေးထားသည့်
နားနေဆောင်တွင် အနားယူပြီ ဖြစ်သည် ။ စာအုပ်ဖတ်ရင်း အိပ်ချင်သ
လို၊ ဇာတ်ကြော တက်သလို ဖြစ်လာသည့် အတွက် ဆွဲခြင်းထဲတွင် မန
က်က ထည့်လာသည့် အချဉ်ပေါင်းထုပ် တစ်ထုပ်ကိုယူပြီး စား၏။ ထို့
နောက် အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ မှောင်ရိပ်မှောင်ခိုးများ သန်း
နေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ဆေးကောင်တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် က
ပ်ထားသည့် နာရီကို ကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီ ခွဲနေပြီ။ ထိုင်ရတာ ညောင်း
လာသည့် အတွက် ကောင်တာ အတွင်းပင် လမ်းလျှောက် နေလိုက်သည်
။ အညောင်းပြေသွားမှ ပြန်ထိုင်ပြီး စာအုပ် ပြန်ဖတ်နေသည် ။ ထိုအချိန်
အပေါ်ထပ်မှ လမ်းလျှောက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ဆရာ လူနာတွေ လိုက်စစ်နေတာ ထင်တယ်"

အသံထွက်ပြောရင်း ဖတ်လက်စ စာအုပ်သာ ပြန်ဖတ်လိုက်၏။ ခြေ
သံများ သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူနှင့်နီးလာသလို ခံစားရသည် ။ ထို့
နောက် လှေကားထစ်မှ ဆင်းလာသည့် ခြေသံကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားရသ
ည် ။ ထိုလှေကားအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ မည်သူမျှ မတွေ့။ ကြည့်

လိုက်စနင့် နာရီအား ကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲလို့ ကိုးနာရီပင် ထိုးတော့မည်။ မိမိစိတ်က ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေသည် ဟူ၍ သုံးသပ်ပြီး စာအုပ်ဆက်ဖတ်ရန် ပြင်ချိန်

"ဆရာမလေး" ခေါ်သံကြောင့် သွန်းတစ်ယောက် ရင်တွေတုန်သွားကာ လန့်သွားသည် ။ ထို့နောက် မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟင် ... အန်တီ" မနက်က အမောဖောက်၍ ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည် ။ သွန်း အံ့အားသင့်၍ အသံကျယ်လောင် သွားရာမှ အသံကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည် ။

"ဘာများ အလိုရှိလို့ လဲ အန်တီ"

"အင်း ... အန်တီ အခုဆေးရုံက ဆင်းချင်တယ် သမီး"

"ဟင် ... အန်တီ မနက်ကမှ နှလုံးရောဂါကြောင့် အမောဖောက်ပြီး ဆေးရုံကို ရောက်လာတာလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် သမီး။ အခု အန်တီ ရောဂါတွေ လုံးဝ အရှင်းပျောက်ကင်း သွားပါပြီ" သွန်း မယုံကြည်နိုင်။ မနက်ကမှ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ရောက်လာသည့် သူက ရောဂါပျောက်ကင်း သွားသည် ဟု ဆိုနေသည် ။

"ဘာလဲ သမီး။ မယုံလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ" မိမိ၏ အရိပ်အကဲကို သိသည့်လူနှယ် မေးလိုက်သောကြောင့် အသည်းအသန် ငြင်းဆိုလိုက်သည် ။

"သမီး မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ အန်တီ သိပါတယ်။ အန်တီလည်း အန်တီကိုယ်တိုင် မယုံကြည်နိုင်ဘူး သမီး"

"ဟင်" အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် သွန်း၏ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ဟသွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကပင် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်သမီး။ မနက်ကဆို အမောဖောက်လွန်းလို့ လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်ဘူး။ အခုတော့ အေးဆေးပဲ။ သမီးကသာ မသိတာ။ အသက်ရှူမဝလို့ မခံမရပ်ဖြစ်ပြီး အန်တီ ခြောက်နာရီလောက်က အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးလာတယ်။ အသက်တစ်ခါ ရှူလိုက်ရင်း နှလုံးကို လက်နဲ့ ညှစ်လိုက် သလိုပဲ။ အတော်ခံရ ခက်တယ် သမီး။ မျက်လုံးထဲကပါ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတယ်။ သမီးတို့ ကို အော်ခေါ်ဖို့ တောင် အသံက ထွက်မလာဘူး။"

စကားတွေ အများကြီး ပြောနေသော အမျိုးသမီးမှာ မောနေသည့်ဟန် မရှိပေ။ သွန်းကတော့ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် နားဆက်ထောင် နေမိသည်။

"နောက်တော့ အန်တီ ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲကို မြောက်တက် သွားသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ လေထဲမှာ ကူးခပ်နေတာပေါ့။ ကြောက်လွန်းလို့ မျက်လုံးကို မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး သမီး။ အားယူကြိုးစားပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဖွင့်လို့ မရဘူး။ မျက်ခွံတွေက တအားလေးတယ် သမီး။ ကော်နဲ့ ကပ်ထားသလားတောင် မှတ်ရတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ မောနေတာ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာတယ်။ နှလုံးကလည်း မအောင့်တော့ဘူး။ အန်တီ အံ့ဩလွန်းလို့ လမ်းလျှောက် ကြည့်တယ်။ လျှောက်လို့ ရတယ်။ မမောဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဆေးရုံဆင်းဖို့ လာပြောတာ သမီး။"

သွန်း အပြင်ကို အပြင်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး

"အခု အပြင်မှာ အတော် မှောင်နေတယ်။ အန်တီ ဆင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဘယ်လို ပြန်မှာ လဲ။ ဒီအနီးနား တစ်ဝိုက်မှာ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကား

တွေလည်း မရှိဘူး။ တော်ကြာ လမ်းရောက်မှ လဲကျနေရင်ဖြင့် ... " ဤ အထိပြောပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

"ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီ ကောင်းသွားပါပြီ" အမျိုးသမီးကလည်း ဆေးရုံ ပေးဆင်းဖို့ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုနေသည်။

"မနက်ကျမှ သွားလို့ မရဘူးလား အန်တီ"

"မရလို့ ပါ သမီးရယ်၊ အိမ်က အန်တီ သားနဲ့ သမီး မျှော်နေငိုယိုပြီး စိတ်ပူနေတော့မယ်။ အန်တီက ဈေးရောင်းထွက်ရင်း လမ်းတစ်ဝက်မှာ လဲကျသွားတာ ဆိုတော့ သူတို့ မသိဘူး သမီး။ အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ ပါ" အမျိုးသမီး၏ သူ့သားသမီးအပေါ် စိတ်ပူနေသည့်ပုံကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ သနားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

"ဒါဆိုလည်း ဆေးရုံစောင့် အစ်ကိုကို အန်တီအိမ် လိုက်ပို့ခိုင်း လိုက်မယ်လေ" စိတ်မချ၍ ပြောနေသော်လည်း အမျိုးသမီးက ပယ်ချလိုက်သည်။

"ရပါတယ် သမီးရယ်။ အားနာစရာကြီး။ အန်တီဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်" ပြော၍ မရသည့်အဆုံး ဆေးရုံ အတက်အဆင်း စာအုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်

"အန်တီ နာမည်က" မေးလိုက်သည်။

"ဒေါ်ဌေးပါ သမီးရေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ" အမျိုးသမီး၏ အမည်အား စာအုပ်ထဲ ချရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်မှတ် ထိုးခိုင်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်" ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောရင်း

"သမီး အားရင် အန်တီဆီ လာလည်ပါဦး။ ဒါအန်တီ အိမ်လိပ်စာပါ" စာရွက် အလွတ်တွင် ရွာနှင့် အိမ်အမှတ်ကို ရေးပြီး တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည် ။ သွန်းတစ်ယောက် အမျိုးသမီး၏ နောက်ကျောအား ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ချလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးပေးသော အိမ်လိပ်စာကို ရေရွတ်ရင်း စာရွက်ကို သိမ်းထားလိုက်သည် ။ အမှောင်ထုပင် ပျောက်ကွယ်၍ နေရောင်ပင် ပြန်ထွက်လာသည် ။ အခြား နပ်စ်မများ ရောက်လာကြသဖြင့် ကောင်တာမှ ထွက်ပြီး ကိုယ်လက် သန့်စင်ခန်းသို့ သွားကာ သန့်စင်လိုက်သည် ။ ထိုအချိန် ဆေးရုံမှ ဆူညံသံများ ကြားလိုက်ရသည် ။

ဘာများ ဖြစ်တာပါလိမ့် ဟု တွေးရင်း သန့်စင်ခန်းမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့သည် ။ အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံများ ကြားသောကြောင့် အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည် ။

အခန်းတစ်တွင် ဆရာဝန်နှင့် နပ်စ်များ သာမက ဆေးရုံလူနာများ ပါဝိုင်းအုံ့နေသည် ။ သွန်း လူအုပ်ကို တိုးရင်း အခန်းနား ကပ်လာခဲ့သည် ။

"အို ... ဟင် ... "

အလွန်အမင်း အံ့ဩလွန်း သောကြောင့် နှုတ်ဖျားမှ အာမေဍိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ လူအများ ဝိုင်းကြည့် နေသည် ကား ညက သူထံ ဆေးရုံဆင်းခွင့် လာတောင်းသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်။ သွန်း အံ့အားသင့် လွန်းသောကြောင့် ပြောစရာစကားပင် မရှိတော့။ ထိုအချိန် ဆေးရုံအုပ်ကြီးက

"ဒီက အမျိုးသမီးရဲ့ အလောင်းကို ဘယ်လို လုပ်ရပါလိမ့်။ တစ်ယောက်မှ လည်း သူ့အိမ်လိပ်စာ မသိကြဘူး" ညည်းညူ ပြောလိုက်သည် ။ သွန်း သတိရသွားသည် ။

"ဆရာ ... ညက အဲဒီအန်တီ သမီးကို လိပ်စာ ပေးသွားတယ်" သူ့စကားကြောင့် လူများ ၏ မျက်လုံးများ သူ့ဆီ ထိုးကျလာသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးမှာ မယုံကြည်နိုင်။ သွန်းအား သေချာအောင် မေးမြန်းလိုက်သည်။

။

"လိပ်စာက ဘယ်လိုရတာလဲ ဆရာမ" သွန်း ညက အဖြစ်ကို တွေးရင်း ကြက်သီးများ ထလာသည်။ ထို့နောက် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်

"သူ လာပေးတာပါ ဆရာ" သူ့အဖြေကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဘယ်လို" သွန်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြမည် ဖြစ်တော့မည်မို့ ညကသူနဲ့ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးတို့ ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းအရာကို အလုံးစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းပြီး ဆေးရုံအတက်အဆင်း စာအုပ်နှင့် လိုလိုပိုပို ယူထားသည့် လိပ်စာ စာရွက်ကို ကမန်းကတန်း ယူပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

"ဒါ ဒီက အန်တီ ပေးခဲ့တာပါ" သွန်း ကမ်းပေးသည့် စာရွက်နှင့် စာအုပ်ကို လှန်လှော ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘုရား ... ဘုရား" ဆေးရုံချုပ်ထံမှ ဘုရားတသံ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် အဆင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ညကိုးနာရီ ခွဲခါနီးပင်။ သူစမ်းသပ် ကြည့်သလောက် အဆိုပါ အမျိုးသမီးသည် ညခုနစ်နာရီ ကျော်လောက်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံအုပ်သည် သွန်း ကမ်းပေးသည့် လိပ်စာအတိုင်း လုံခြုံရေးကို ကားပေးပြီး လွှတ်လိုက်သည်။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက် ကြာတော့ လုံခြုံရေးနှင့် အတူ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်က တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးကို ချီထားလျက်၊ ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်တွဲရ

င်း သူတို့ အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"ဒါခင်ဗျားနဲ့ ဘာတွေလဲဗျ" ဆေးရုံချုပ်ကြီးက သေဆုံးနေသည့် အမျိုးသမီးအား လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလိုက်သည်။ ။ အမျိုးသားမှာ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျရင်း သေဆုံးနေသော အမျိုးသမီးအား ပြေးဖက်ကာ

"ဒါ ကျွန်တော့် မိန်းမပါဗျာ။ သူတို့ လေးတွေရဲ့ အမေပါ။ ။ ဟီး ... ဟီး ... " အော်ငိုလေသည်။ ။ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး သူတို့ အား ကြည့်ပြီး စုတ်တသပ်သပ်နှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသည်။ ။ သွန်း၏ နားထဲတွင် အမျိုးသမီး၏ စကား ပြန်ကြားယောင် လာသည်။ ။

"ရောဂါတွေ အရှင်းပျောက်ကင်း သွားပါပြီ။ အန်တီအခုဆို လမ်းတောင် လျှောက်လို့ ရပြီ။ အမော မဖောက်တော့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်က ပေါ့ပါးနေတာပဲ" သွန်း သဘော ပေါက်လိုက်ပြီ။ သေဆုံးသွားသောအခါ လူတို့ သည် နာကျင်မှုများမှ လွတ်မြောက် သွားကြသည် ဟူ၍ ပင်။ ထို့နောက် အမျိုးသားနှင့် ကလေးငယ်တို့ ငိုယိုနေသည် အား မျက်ရည်များ ဖြင့် ကြည့်ရင်း ကြားဖူးခဲ့ပါသော စာချိုးလေးအား ကောက်ရွတ် လိုက်မိ၏။

"သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သက်သက်သာသာ သွားသည် "
